

Życie rodzinne w Opus Dei

Relacje rodzicielstwa, synostwa i braterstwa charakteryzują ludzką rodzinę i Kościół, czyli „dom Boga, w którym mianowicie mieszka Jego rodzina”.

16-11-2020

1. Rodzina to społeczność, której członków łączy miłość. Jedność członków rodziny — tym bardziej, jeżeli są dziećmi Bożymi przez chrzest — objawia jedność Boga, ich Stwórcy: „Rodzina chrześcijańska

jest komunią osób, znakiem i obrazem komunii Ojca i Syna w Duchu Świętym"[1].

Relacje rodzicielstwa, synostwa i braterstwa charakteryzują ludzką rodzinę i Kościół, czyli „dom Boga, w którym mianowicie mieszka Jego rodzina”[2]. Bóg Ojciec miłuje wszystkich ludzi ponieważ są powołani do bycia dziećmi w Jego Jednorodzonym Synu Jezusie Chrystusie. Ze swej strony ludzie uczestniczą w Bożym ojcostwie — Ojca, „od którego bierze nazwę wszelki ród na niebie i na ziemi”[3]. Robią to, współpracując przy prokreacji ludzi — dusza jest wlewana bezpośrednio przez Boga — a także przy duchowej odnowie i wychowaniu dzieci. W społeczności ochrzczonych wspólnym ojcem jest Papież, któremu nadawany jest tytuł Ojca św.. Sprawuje on władzę uświęcania, rządzenia i nauczania poprzez służbę wszystkim w miłości.

Jeżeli przyjrzymy się relacji między rodzicami a dziećmi z punktu widzenia dziecka, można powiedzieć, że dzieje się tutaj coś podobnego: każdy człowiek jest dzieckiem Bożym, dlatego że został umiłowany, stworzony i zbawiony przez Boga. Równocześnie każdy jest dzieckiem swoich rodziców, owocem ludzkiej miłości. Jest również dzieckiem Kościoła, naszej Matki, w której zostaliśmy odrodzeni.

Jako ochrzczeni w Jezusie Chrystusie, „pierworodnym między wielu braćmi”[4], wszyscy chrześcijanie są braćmi, członkami tego samego Kościoła. Chrystus modlił się o to, żeby żyli w jedności: „Aby wszyscy stanowili jedno, jak Ty, Ojcze, we Mnie, a Ja w Tobie, aby i oni stanowili w Nas jedno”[5].

2. Opus Dei stanowi rodzinę w Kościele Chrystusa. Od chwili założenia — 2 października 1928

roku — została ustanowiona relacja ojcowska, którą żył św. Josemaría, a po jego śmierci jego następcy — oraz relacja synostwa i braterstwa między wszystkimi członkami Dzieła.

Wierni Opus Dei, używając słów Założyciela, należą do „*rodziny o więzach nadprzyrodzonych*”[6]. Te więzy nadprzyrodzonego braterstwa wywodzą się z faktu, że wszyscy członkowie Dzieła otrzymali w Kościele to samo chrześcijańskie powołanie — być świętymi w Opus Dei — i tę samą chrześcijańską misję — czynić Opus Dei w swoim życiu. W Dziele spełniają się słowa Jezusa Chrystusa, które stosują się do całego Kościoła: „Oto moja matka i moi bracia. Bo kto pełni wolę Ojca mojego, który jest w niebie, ten Mi jest bratem, siostrą i matką”[7].

Św. Josemaría często objaśniał, że wzoru życia rodzinnego Opus Dei należy szukać w Świętej Rodzinie z

Nazaretu. Tak bardzo podobała mu się osobista i bliska relacja między Jezusem, Maryją i Józefem, że mówił swoim duchowym córkom i synom: *do tej Rodziny należymy*[8].

3. Świadomość bycia Ojcem w Opus Dei, obecna od samego jego założenia, stała się namacalna w życiu św. Josemaríi, kiedy Bóg zaczął powoływać mężczyzn i kobiety do Dzieła. Podobnie działo się z wiernymi Opus Dei, którzy zrozumieli znaczenie ojcostwa, synostwa i braterstwa poprzez swoją relację z Założycielem i między sobą.

W związku z tym można wskazać kilka wyróżniających się aspektów, od samego początku historii Dzieła, które utrzymały się jako cechy składające się na rodzinny duch Opus Dei:

- W miejscach formacji wiernych Opus Dei, jak ośrodki lub domy rekolekcyjne, bardzo istotne jest,

żeby przede wszystkim było tabernakulum tak, żeby Jezus Chrystus — rzeczywiście obecny w Eucharystii — był centrum i osią, wokół której obraca się życie rodzinne.

- św. Josemaría odczuwał potrzebę gromadzenia swoich synów i córek, żeby formować ich w duchu Opus Dei, a konkretnie w życiu rodzinnym. Z tego powodu — oprócz względów pracy apostołskiej — natychmiast otworzył ośrodek Opus Dei, a po nim kolejne, w miarę jak rozwijała się praca apostołska. W związku z tym ośrodki Opus Dei to miejsca formacji, gdzie oddycha się atmosferą chrześcijańskiej rodziny, którą każdy wierny żyje w zależności od okoliczności.

- Owoc modlitwy i doświadczenia: św. Josemaría rozumiał, że jego naturalna rodzina musi odegrać czynną rolę w kształtowaniu ducha

Opus Dei, przekazując własną atmosferę życia rodzinnego, swój sposób przeżywania ciepła rodzinnego. Dlatego styl życia rodziny Escrivá Albás — matki doñi Dolores i rodzeństwa św. Josemaríi: Carmen i Santiago — w jakiś sposób zamienił się w życie rodzinne członków Dzieła. Od *Babci* i *Cioci Carmen* pierwsi wierni Opus Dei — zarówno mężczyźni, jak i kobiety — nauczyli się praktykowania wielu cnót chrześcijańskich, zaczynając od prawdziwej miłości i radości, jaką okazują w tysiącu drobiazgów wynikających z codziennej troski o innych.

- Tak jak w każdej rodzinie, w Opus Dei wszyscy „tworzą rodzinę”, wszyscy przyczyniają się do budowy życia rodzinnego. Życie rodzinne tworzy w bardzo szczególny sposób poświęcenie niektórych numerarii i numerarii pomocniczych, które dbają o stworzenie prawdziwie

rodzinnej atmosfery w ośrodkach Opus Dei.

4. Jedność Opus Dei przejawia się w Obcowaniu świętych, w nadziei na świętość i w apostołstwie, którym żyją wierni Dzieła w stosunku do Ojca i wzajemnie do siebie, zawsze zjednoczeni z Biskupem Rzymu i z biskupami. Równocześnie różnorodność członków Prałatury — numerariusze, przyłączeni i supernumerariusze — oraz fakt, że tylko niektórzy mieszkają w ośrodkach Dzieła z powodów apostołskich, formacyjnych lub związanych z zarządzaniem, nie tylko nie utrudnia, ale wręcz wyraża właściwy sposób życia rodzinnego Opus Dei. Św. Josemaría wyjaśniał, że każdy wierny Opus Dei otrzymał to samo powołanie do niesienia ciepła miłości Jezusa Chrystusa do środowiska, w którym toczy się jego życie rodzinne, zarówno jeśli chodzi o materialną siedzibę ośrodków

Dzieła, jak również o naturalną rodzinę każdego.

Każdy wierny Prałatury przyczynia się do jedności, dlatego że jest częścią tego samego ciała. Równocześnie to zadanie spada szczególnie na tych, którym powierzono zadania formacyjne, jak dyrektorzy, zelatorzy grup przyłączonych i supernumerariuszy oraz kapłani.

5. „Związki wewnątrz rodziny kształtują pokrewieństwo odczuć, uczuć i dążeń, które wpływają przede wszystkim z wzajemnego szacunku osób”[9]. ***W Kościele, z którego rodzi się i w którym rozwija Opus Dei, nadprzyrodzona cnota miłości to fundament prawdziwej ludzkiej miłości. Głębokie umiłowanie ludzkiego i nadprzyrodzonego dobra bliźnich ma liczne aspekty. Do najważniejszych zalicza się***

następujące, przy czym nie jest to wyczerpujący spis:

- Modlitwa o zdrowie fizyczne i duchowe innych. Modlitwa to pierwszy i najlepszy sposób pomagania, żeby każdy człowiek był św. i szczęśliwy. *Modlitwa jest fundamentem każdego nadprzyrodzonego działania; przez nią stajemy się wszechmocni. Gdybyśmy zaniechali jej, nic byśmy nie osiągnęli*[\[10\]](#).

- Dobry przykład, czasem obywający się bez słów, w obliczu Boga[\[11\]](#), ***który nie pozostawia ducha służby bez nagrody: osobę, która stara się uprzyjemnić życie innym poprzez „bezinteresowny dar z siebie samego”***[\[12\]](#) ***Duch Święty napęłnia radością i pokojem.***

- Św. Josemaría uważał chorych za skarb Dzieła. Akceptując z radością swoje cierpienie, chorzy są szczególnie zjednoczeni z Męką

Pańską, a ich modlitwa ma wielką wartość przed Bogiem. Chorzy otoczeni są modlitwą oraz troską otaczających ich osób, które robią wszystko, co możliwe, żeby byli pogodni, zadowoleni, starannie obsłużeni pod względem duchowym i materialnym. Św. Josemaría mówił obrazowo, że *gdyby było potrzeba, ukradlibyśmy dla nich kawałeczek Nieba, a Pan by nam wybaczył*[13].

- Delikatność w obcowaniu. Tak jak dzieje się w każdej zgodnej rodzinie, w Opus Dei każda osoba czuje się kochana i jest traktowana w zależności od jej charakteru, wieku i szczególnych warunków. Delikatność wykracza poza dobre wychowanie, stosowny sposób mówienia i ubierania się. Objawia się ona w prostym i miłym zachowaniu w stosunku do wszystkich, które równocześnie ucieka od wszelkiej mało naturalnej afektacji. Św. Josemaría podkreślał, że jeżeli

naprawdę kocha się Boga, nie trzeba bać się kochać mocno, z miłością ludzką i nadprzyrodzoną, bez poufałości. W związku z tym w szczególny sposób dba się o szacunek wobec osób starszych, które to zachowanie jest wielokrotnie chwalone przez Boga w Piśmie świętym.

- Poszukiwanie chwil spotkania podczas posiłków, odpoczynku i rozmowy. Chwile rozmów to rodzinne spotkania, podczas których każdy w naturalny sposób opowiada wydarzenia minionego dnia. Przyjemne spotkanie ułatwia odpoczynek innym i pozwala powierzyć Bogu omawiane wydarzenia.

- Dni świąteczne — liturgiczne obchody kościelne, święta świeckie albo prywatne, jak urodziny, są obchodzone zgodnie z ich ważnością.

6. W siedzibach ośrodków i akademikach wyczuwa się ducha i życie Opus Dei. Są to chrześcijańskie domy, w których oddycha się „miłą Bogu wonnością Chrystusa”[14], wysiłkiem zwyczajnych kobiet i mężczyzn, aby być świętymi.

Ośrodki Opus Dei są urządzone w taki sposób, w jaki urządzają swoje domy inne chrześcijańskie rodziny w danym miejscu. Cecha ta odpowiada świeckiemu charakterowi ducha Opus Dei. Św. Josemaría mówił:

Domy Opus Dei są gościnne i schludne, pozbawione luksusu, chociaż staramy się stworzyć minimum wygód, jakich trzeba, by służyć Bogu, praktykować chrześcijańskie cnoty, mieć warunki do pracy i rozwijać osobowość ludzką z godnością i umiarkowaniem. Nasze domy mają prostotę domu w Nazarecie, który był świadkiem ukrytego życia w Chrystusa, oraz ciepło — ludzkie i Boskie — domu w

*Betanii, uświęconego przez Pana
poszukującego tam prawdziwej
przyjaźni, intymności i
zrozumienia[15].*

Każdy chrześcijański dom wymaga troski: sprzątanie, podawanie jedzenia, naprawa drobnych usterek, dbałość o porządek. Troska o sprawy materialne — delikatne zamykanie drzwi, wietrzenie pokoju, porządkowanie narzędzi, których używało się do pracy — to konkretny sposób, aby *zmaterializować życie duchowe*[16]. Dzięki temu, objaśniał św. Josemaría, *każdy z naszych domów będzie domem rodzinnym, jakiego chcę dla moich dzieci. Wasi bracia będą odczuwać święte pragnienie powrotu do domu po dniu pracy, a także będą mieli ochotę wychodzić na ulicę — wypocząć, pogodni — na wojnę pokoju i miłości, o jaką prosi nas Pan*[17].

J. L. González Gullón

Maj 2011

Bibliografia

Pedro Rodríguez - Fernando Ocáriz - José Luis Illanes, *El Opus Dei en la Iglesia*, „La estructura del Opus Dei como familia" y „Fraternidad y espíritu de familia", Rialp, Madryt, 1993, ss. 104-112 i 295-300

Álvaro del Portillo, *O Założycielu Opus Dei: rozmowa z biskupem Álvaro del Portillo, przeprowadzona przez Cesare Cavalleri*, przeł. Iwona Wesołowska, Wydawnictwo Księży Marianów, Warszawa, 1993

[1] *Katechizm Kościoła Katolickiego*, 2205.

[2] Sobór Watykański II, konstytucja dogmatyczna *Lumen gentium*, 6.

[3] Ef 3, 15.

[4] Rz 8, 29.

[5] J 17, 21.

[6] Św. Josemaría, *List z 29 IX 1957*, 76, cytowany w: P. Rodríguez - F. Ocáriz - J. L. Illanes, *El Opus Dei en la Iglesia*, str. 296.

[7] Mt 12, 49-50.

[8] Św. Josemaría, cytowany w: A. Vázquez, *Como las manos de Dios: matrimonio y familia en las enseñanzas de Josemaría Escrivá*, Palabra, str. 342.

[9] *Katechizm Kościoła Katolickiego*, 2206.

[10] Św. Josemaría, *Przyjaciele Boga*, 238.

[11] Por. Św. Josemaría, *Droga*, 795.

[12] Sobór Watykański II, konstytucja duszpasterska *Gaudium et spes*, 24.

[13] Św. Josemaría, cytowane w: M. A. Monge, *San Josemaría y los enfermos. Sus enseñanzas sobre el dolor, los enfermos y el trabajo de los profesionales de la salud*, Palabra, str. 111.

[14] 2 Kor 2, 15.

[15] Św. Josemaría, cytowany w: S. Bernal, *Josemaría Escrivá de Balaguer. Szkic biografii Założyciela Opus Dei*, tłum. Maciej Stasiński, Księgarnia Św. Jacka, Katowice 1991, str. 287.

[16] Św. Josemaría, *Rozmowy z prałatem Escrivá*, 114.

[17] Św. Josemaría, cytowany w: A. Sastre, *Tiempo de caminar*, Rialp, str. 183.

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://
dev.opusdei.org/pl-pl/article/zycie-
rodzinne-w-opus-dei/](https://dev.opusdei.org/pl-pl/article/zycie-rodzinne-w-opus-dei/) (09-08-2025)